

עין משפטן נר מצוחה
ה ו מיי פג מטל' סמיטס ווילט
טל' ו. ז מיי פג מטל' סמיטס
וילט כל' ג. ח מיי פג מטל'
סמיטס ווילט כל' ס עניי נמיי
פ"ג מסל' מענדך ציון כל' ג סמג
ענין כל' טוטען יונ"ד קי' רעד
סמיי ים ועיי ננו'ק.

ימשן דפוס מב"מ

ושורה. היא שיהיו בשורה אחת על קו אחד, וモוקפות עטרה להיות קצרה מעוגלה אן דומה לักษת זוז היא אצורה;

וזכרו רבנן שמעון בן גמליאל אמר להם בunning דלעת והיה כמו אלין ולהלכה כרובן שמעון בן גמליאל: ח עיר פעל נגיד ממלכת חול שיזחלו. ודר' שיקראנו נתיעות כל הג' אמר יפה ר' נטע רבעלים בלבד וזה לא יפנדנו עד תום השנה הדריבית שחייב קדש וכן אמרו מאי עד שיתחולו עד שייפדו או עד שעשו חולין מלאיהם ר' בשנה החמשית: ר' עקיבא אומר נתיעעה כשםה. והוא שןכל בה אחרי מנוגה הלשון וכל מה שיקראו בני אדרס נתיעעה היא נתיעעה הנאמר עליה עשר נתיעעות לתק' בית סאה: א' ירוש האילין שכירמת חליפין. ב' ירוש האילין שכירמת כרתו אותו עד שלא נשתייע ממנה על פי הארץ הצומח בו נתיעות טפח היה הצומח בו נתיעות והוא הוא יותר מטפח היה הצומח בו אלין. וכבר נתבادر לך בל' ספק ההפרש בין

הערות לר"ש

12 מלא"ש. 13 ר' יוחנן
אויל לשיטתו שכן בהלכה
ראשונה פריך אין ב"ד יכול
לבטל כי ומשי' ר' יוחנן שאם
בקשו לחורש הורשו עתה
פריך והלא כאן ממש מעלה ההלכה
ומשנו ג' ב' בשעה שניתנה
(ה' הג' הר'ג"א).
14 ב' הג' נוסך: זיל היישרלמי לגדת
רבינו) והוא שייח' הנטעות
רכבות על הדולען התיב ר' מנא
ג', קישוין ג' Doluin ו' ר' חנניה
נטיעות מצטרפות, ר' חנניה
בריה ד' הל בע לא מסתברא
אלל בדילע יוניה לא אתיא
אלל על סיפא רשב' ג' אמר כל
עשורה לדעתם לביית סאה
חוויין כל בית סאה בסבלין
עד ר'ה ר'ח בדור'ה בע לא
מסתברא אלא בדילע יוניה.

ליקוטים

ג. ברא"ש. ודוקא עשרה וכיו'

דוקא, והתו"ט ר"ל דת"ק לא Ari דלוועין. ונו"ל ראייה לדעתו (ש). ח. במשנה. עד שיחולו.

בשוויזריה: אין מקום מוקף בפחים או גדרות, והוא מוגן רק על ידי מילוטה. מילוטה זו מוגנת על ידי מילוטה נוספת, שמיימת את כל הפליטים. מילוטה זו מוגנת על ידי מילוטה נוספת, שמיימת את כל הפליטים.

ראש השנה היה עשויה שורה ומקופות עטרה אין חורשין להם אלא לציכון: ז' הנטיעות והדלועים מצטרפין לתוך בית סאה רבנן שמעון בן גמליאל אומר כל² עשרה דלועים לבית סאה חורשים כל בית סאה עד ר' עוזיה אומר עד ושיחולו פעל נgor מן חול ול' סאן נקלות נמייש במקן סלאק בסיס טלית כל'ז, וטיינו לה פלה נטע לצעי שלאן, והס לו פלה, עד מוס הבנא שלצינית טליה קדמ, ורק למלו (כיזטמי מלה) עקיבא אומר נטיעת כשהה. ח' אילין שניינו נושאות: 1 או מוקפות, ר'ש. 2 כל, ניתא בר'ש. 3 עד, ר'ש, ר'ם.

כל פלויו קדס סילוליס: נטיעת בשמה. גם סנה:
 מילדיין. וסיעיו צה מאמיצית, דקנס רכיעית עדין
 כלומר צננה הסמיכית: ור' עקיבא אומר נטיעת
 כבשמה ל"ל שגולין זה כסלוות קלפון, וכל שגולין
 זה צי מלס נטיעת סלי סיה נטיעת צננה ערלה
 נטיעות למן בית קהה: אילן שנגמם והוציא
 חליפין טהילין שנתקץ וטווג טהומית, וטומר ר' טמעון
 טהס נתקץ עד כל נטהיר ממנה סמוך להן מלה
 פתות מטפת, מה צומח ממנה הום נטיעת, וטהס קצץ
 הטילין לנעלה מטפה, מה צומח ממנה כלילן. וכבר
 מתברר לך צלי ספק שקהנדל אין נטיעת וטהילין,
 צאנחנות טלה נזימה טלה, וטנטיעות ערלה נזימת טלה

פִירֹוש מַהְרָי בֶן מַלְכֵי צָדָק

וועלכשו למה חורשין אפילו בזקנות א"ר יוחנן זו המשנה הלכה למשה מסיני וניתנה הלכה נתיעות על מנת שאם בקשו לחזור יחרושו. אמרתי, אמרתי, כשמפוזרוות. אבל אם היו נתיעות במקום אחד בשורה פ' כחומה, ומוקפאת¹ עטרכה אין חורשין להן אלא צורכן. ולא דמו למפרחות שם על ידי שמפורחות בתוך בית סאה את רואה אתה כאילו مليאה אבל הכא כולן נתונין במקום אחד. מוקפאת¹ עטרכה. מוקפות בנין סביב להן כדתנן בכלים (פ"ה מ"ג) עטרת כירה טהורה, דכתיב זכריה ו) והעטרות תהיה וגור. ז' הנתיעות והדלועין מצטרפין לתוך בית סאה. תニア [בחוספה]

פירוש הרא"ש

ואסורה לארצנו גנאיות על כל לדעוטין, וכלה דמניה ג' קייזלען
ו' לדעוטין וד' גנאיות מטלופין מוקי' לה ציירטעלמי' כרכן
שמונן צן גמליאל לדהמר כוֹן לדיעוט חורשין, ושיכל
דמתקון קושטן וגנאיות [ולדעוטין]¹ רוזם, (7) כל' מ' מה
מייסו מטלופין. ובדעתם יוונית מיילי' ממי': ח' עד
אימתי וכ' עד שיחוז'. יוכטנמי. מושו שיטו טיפטו
הו עד ציעשו חולין מהלילין וממקיק עד ציעשו חולין
מהלילין ומיינו בסנה ממיקית: נטיעת השמה. מה סנהמה:

ג'צ"ל

עומדים לעזקך. ראה ליקוטים להלן ע"מ קצט. ז. במשנה. רשבג"א כל עשרה לדועים כו'. בירושלמי מוקי לה בדעתה יונינה פליג ולכון פסק הרמב"ם בפרקיו כרשבג", אבל בחיבורו לא העתיק דבריו, מוכח דחדר בו וס"ל דת"ק פליג דיונית שוה ללי [ש] בחיבורו מהירושלמי דכלאים ספ"ב דחשייב שם דברם שהליך לדועין ולא חשב לך דהכא בהדייהו

עין משפט נר מצוה
ט מ"י פ"ג מה' סמיטה וונבל
כל ה' כמג להוין לכו לך.

מ Morrisonת הש"ם
פ"ב ג) מ"ק דף ג.

רמב"ם דפוס יישן
הנטעה והאלון שהאלנות ג'
לבית סאה ווונטייעות עשר
הלה כובי עקיבא וכבר"ש
מן פשיטות תוספותה (פ"א)
רבאים מסכימים עם דבריהם:
פ"ב א עד שתבלחה הלה
ר"ל עד שותבש האין ותכלת
לייחות גשמי זמן מהחומר:
מקשות ומדלעתות. מקום
זרעת הדולען. ומה שאמר
נתת תורה כל אחד ואחד
בידך. שזה חורש ואומר עדין
1 והכללה להות גשימות ויגיען זמן
החותם (הגהת ב"ח).

הערות לד"ש

15 בהג' הגרא' נוסף: ואמר
בירושלמי דראב"ע הוא בדברי
רבי. (ועי' בש"א).
פ"ב 1 תיבת "רוב" ליתה בכל
הდפו"י (דפוס וילנא). 2 בהג'
הגר"א מוחק תיבת "רוב".

ליקוטים

פ"ב א. במשנה. עד שתבלה
הלה. תרוייהו חד
שיעורו, והוא נינתת טעם על
זמן עד ³⁷ דנראה כהורש ליטע
(חידושי הגרא').
בר"מ. ד"ה ומקשות.
מקום וזרעת הקשוואים וכן
במדלעתות. אבל רשי

בפסחים (ב') פ"י דהוא שם
אלוני הקשוואים והдолעתים,
ושם פירושו מוכחה [וביתור
מכח בן ב"מ (צג). המשמר
די וה' מקשות ומוקי לה שם
בעקרין וע"ש בפיריש"ן].
(רש"ש)

[מכאן שץ' לעזוז הקודם]
ח. במשנה. עד שבלה
רע"ב והוא מירושלמי אבל
מסקנא מאליהו והוא יותר נכון
חולין מתניתן והביאו
לפשטא דמתניתן והביאו
הר"ש. (חידושי הגרא').
עד שיחולו. עי' פ"י

הרמב"ם, ובשנות אל' הקשה
עליר וכי הדריה גורמת להיות
נקראים על ידו אלנות. ול"ג
בדבאת אין נועים אלנות
עד שנה הה' ורק אם נפדי
בשנת הד' והוא לא כלין חוץ
ליירושלמי גוזרו מפני הרוחן
שלאי יסביר דשנת קבן
אולס לפיו מה שאבאר לקבן
ריש חומר בנטיעות מבזקנים
ור"ע ור"ש מיריר דוקא בזה,
או"א לפреш כן. (רש"ש)

רבי עקיבא אומר וניטה
כשמה. כל זמן שקוין נתיעה.
רמב"ם. ופי הר"ש איין יידע
מנין לו לאפשר דבר למד מפרק
הכונס (ב' נ"ח ב') דאמירנן
שם נתיעה בת שנטה אבל משם מוכח להיפך] (חידושי הגרא'). אין
שנוגם והוציא חליפין. הרא' ש הלכות ערלה סי' ד' (שזה צופים).

37 ההינו על זמן עד שתבלה הלה
שנוגם. סמתק: והוציא חליפין. גידולין. [מלטון
מינו מליף (עיי' ב' נ"ג): בנטיעה. אין לנוין
סרייש בין לנוין ערלה. תניא בתוספותה (פ"ה).
ולויזו נטיעת, כי ישען חומר כת' וכת' וכת'
וזה מלון ר' רבי רבי שמונן:
2. מל ר' מפי מה חומר
כת' וכת' וכת' וכת' וכת'
שנוגם. והוציא חליפין, מטפה
ולמטה בנטיעת מטפה ולמטה
כאלין דברי רבי שמונן:

פרק שני

א עד' אימתי חורשים בשדה
הלהן עריך שביעית עד
שתכלחה הלה. כל זמן שבני אדם
הורשים ליטע במקשות ובדלעתות
א"ר שמונן נתת תורה כל אחד
ואחד בידו אלא בשדה הלהן עד
געוד שיט גולדמה לסתות:
ושדה האילן סלי אין
שפכין חומס הלהן נטל צלי שילד
שינוי נוסחאות: 1 בר"ש: משחכלה (ו' עד' ליתא).
שלהן זה כל כedula טליתן:
מצולח קלי לי סלה נגן, נפי
הלה. מהלומית סקליקע: ליטע
הלה. מהלומית סקליקע: ליטע
מאנס ווליך מהי כממון סדרו נזערן צזיעיט:
לטיניות ולט נמות, הלהן חליפה מומלת לו וולפינו
ומשודה האילן עד העצרת. צפ"ק דמעוד קמן
משכלה קלה. וכל זה לנוינה רלהונס כמו צינילנו,
והלכה כמו צמיכון רען גולדמן:

* דאה לייקוטים לקמן עמוד דב.

עתידין ליטע במקשות ובדלעתות מומל. ר' שמונן הומל נטח כל מה
במן צלי וה' חומס הלהן כל מה נטח צלי. הלהן נטה הפקה צדלה קהילן עד שטעה מה אין
סדר לנן לטהה חילן, סדר לנן על (ידי) עצם לולעת צמלה ליריך שטעה רוכז קלימה קיימת, סדרlein
על (ידי) צניטה נטה נטח ליריך שטעה רוכז קלימה ווכ' קלימה קיימת:

פירוש מוהר"י בן מלכי צדק

שרה העשויה לזרוע בה תבואה כלומר שהיא
לבנה ואין בה אילן שיעשה צל. עד שתכלחה
הלה. פ"י כל הלהה כעין לחלויה של קרקה.
כל זמן שבני אדם וכו'. גרסוי [בירושלמי] לא סוף
דבר בשיש לו מקשה ומדלעת אלא אף' מאחר
שבני אדם עתידיין ליטע במקשות ובדלעתות
יותר. ד"ש אומר נתת תורה כל אחד ואחד בידו.
זה אומר כלת להה (מתוך) [בתוך]¹ של' וזה
אומר לא כלת להה בתוך של'. אלא בשדה להן
עד הפסח וכו'. גרסוי [בירושלמי] מה בין שדה
אילן לשדה לבן, שדה לבן על שעמידה לזרועה
בתכלחה צרייך שתהא הלהה קיימת, שדה אילן על
שנתעה כבר איינו צרייך שתהא רוכז הלהה קיימת.
1 הגהת הגרא'.

הרא' ש'

ליטע מקשות. צירופי מפלטן: מטפה ולמטה
בנטיעה מטפה ולמטה באילן. אין לנוין מילטן
הומס מומל לצרכיה הומל טום מומל כדי ליטע מלון
ויליך נלהן כממן סדרו נזערן צזיעיט: כל אחד
ואהחד בידו. טום חומס נטה מה נטח צלי ווה'
הומל נטה מה נטה מה נטח צלי צלי ווה'
עד הפסח. דמלו וטלחה נטח צל וו' צזיעיט.
ירוטלמי. מה אין סדר לנן לטהה צלהן, סדר לטהן על
צטמאל לולעת צמלה ליריך שטעה רוכז קלימה קיימת
סדר קהילן על צניטה נטה נטח ליריך שטעה רוכז קלימה

והוציא חליפין. פ"י גידולין. אם נגמם מטפה ולמטן
נדונין הגידולין בנטיעת. פ"י כאילו עכשו נטען ואם
הם מפוזרים בביית סאה חורשים כל בית סאה
בשבילן ולענין ערלה חייב בערלה. ואם נגמם
מטפה ולמטה נדונין הגידולין באילן זקן
ערלה לית ליה ערלה. דברי ר' שמונן. גרשין
[בירושלמי] א"ר יודה ר' שמונן ור' אליעזר בן
יעקב אמרו דבר אחד. ר' שמונן היינו דאמון ר'
אליעזר בן יעקב מאין היא דא"ר שמואל בר נחמני
בשם ר' יונתן בשם ר' אליעזר בן יעקב הגומם כרמו
פחחות מטפה וגדל חייב בערלה מפני מרاثת העין
וחכמים אומרים עד שיגום מעם הארץ או גידולין
הגידילין הייבין בערלה.

פ"ב א עד' אימתי חורשים בשדה הלהן וכו'. פ"י

פירוש

שנוגם. סמתק וטוליל מליפין: מטפה ולמטה
בנטיעת מטפה ולמטה באילן. אין לנוין מילטן
בין לנוין ערלה למילרין צירופי ליריך נזערן
ר' שמונן ור' הילעוז נטח למלר דכל המלר
לכ' שלהן כל נטח צס ר' יונמן צס ר' הילעוז צן
יעקב הגומם כלנו פחות מטפה מייך נעללה מפי
מרחת קען דכלי חכמים עד ציגום מעם סמלן:

פ"ב א שדה הלהן. לטהה מטולח קלי סדר סדר
לפי שלהן זה כל כedula טליתן: הלהה. למולוי סקליקע:
כשמה. כל זמן שקוין נתיעת. ופי הר"ש איין יידע
רמב"ם. ומייר דוקא בזה,
מנין לו לאפשר דבר למד מפרק
הכונס (ב' נ"ח ב') דאמירנן
שם נתיעת בת שנטה אבל משם מוכח להיפך] (חידושי הגרא'). אין
שנוגם והוציא חליפין. הרא' ש הלכות ערלה סי' ד' (שזה צופים).